

Teréz anya munkatársa

Képek Ante Gabrić atya indiai életéből

Ma reggel legalább egy tucat fekete mérgeskígyót öltünk meg. Annak a vályogviskónak a falába fészkeltek be magukat, ahol én is laktam egy ideig. Hát itt tényleg rengeteg kígyó van. Tegnap Robin egy kis rizsszalmát akart kihalászni a vízből, amikor három óriási kobra sziszegett ki rá a szalmából...

Egyházmegyénk, Maria Polli, keleti részén hatalmas dzsungelék húzódnak. A tigrisek kijönnek a dzsungelből, átúsznak a folyón, és gyakran megtámadják a halászokat kis csónakjaikban. Egyszer éppen fát szállítottak embereim a csatornán át, amikor egy tigris ráugrott a csónakra, és néhányukat a sárba döntötte. Kanai fogott egy botot és elkezdte ütni a tigris fejét. A tigris felhőrgött, majd Kanaira vetette magát, és mancsának egyetlen ütésével szétroncsolta a férfi fél arcát. Barátai megpróbálták kiszabadítani, de a tigris felkapta Kanai testét, és két ugrással eltűnt a dzsungelben. Rettenetes erejük van ezeknek a vadállatoknak. Olyan nekik az ember, mint egy játékbaba. És ami a legszörnyűbb, amikor egyszer megérik az emberi vért, már csak az emberre vadásznak. Kanai öreg édesanyja, három unokájával, minden este elmegy a Gangesz töltéséhez, és várja, hátha visszajön a fia. Igen, ilyen az anyai szív. Örökké szeret és remél.

Koromsötét volt. A jobb kezem el volt törve. Nem is tudom, hogy sikerült átgázolni a sáron. Istenhez csak azért imádkoztam, hogy ha elesem, essek az egészséges kezemre. Egy viskóhoz értünk. A szalmatető átázott, bent sárban álltunk, de ez senkit sem zavart. Mit vacsorázzunk? A kis Rana felugrott és nagybátyjától hozott két fej hagymát, paprikát... A viskó túl kicsi, úgyhogy én a kis kápolnában fogok aludni. Nincs ágy, de hát nem is kell, elég a gyékény. De hát a szúnyogok? Bizony jó nagy injekciókat kaptam tőlük.

Estére Beloramhoz értünk. Nem volt rizsünk, kását ettünk, meg egy kis vízben főtt zöldséget. Azután folytattuk utunkat. A csatornán keresztül gázoltunk, a víz derékig ért. Hamar megszáradtunk, mert nagy volt a hőség. Azután a viskóban pihentünk, tehenek és kecskék között. Hát ez nagyszerű! A tehenek hosszú farkukkal elhessegették a szúnyogokat. Arra gondoltam milyen kár, hogy a kecskének nincs hosszú farkuk.

Az egész világ egy nagy csoda. Örülünk, amikor látjuk, hogy Isten valakinek visszaadta a szeme világát, valakit meggyógyított... Sok beteget láttam, akik eljöttek hozzám, azután meggyógyultak. Maguk az emberek mondják: Isteni csoda történt. Voltak nagyon nehéz esetek: kolera, kígyómarás, életveszélyes helyzetek. Akkor mindnyájan letérdeltünk, és imádkoztunk a beteg mellett. Néha éjszakákat virrasztottunk így imádkozva. A hiteles imádság sokszor segített. A beteg jobban lett. Mondtam is a nővéreknek: „Ne gondoljátok, hogy fáradt vagyok! Arra sohasem vagyok fáradt, hogy eljöjjenek imádkozni a kápolnába vagy a kórházba.”

Amikor jártam a falvakat, rengeteg nehézség és szerencsétlenség ért. Egyszer a Gangeszon, csónakunkat egyik percről a másikra elárasztotta a víz. A csoda mentett meg minket. Később megtudtam, hogy a nővérek ebben az időben éppen imádkoztak. Micsoda borzalmas viharokba keveredtünk a Gangeszon, és Isten akkor is megmentett bennünket.

Kalkutta körül állítólag hetvenháromezer leprás él. Azt valahogy belénk ültették, hogy távol kell tartanunk magunkat tőlük. Féltünk, hogy ezt a súlyos betegséget mi is megkapjuk. Ez önzés. Hiszen ők is a mi testvéreink. Én nem félek, sem ha megkapom a leprát, sem ha meghalok. Mélyen hiszem, hogy ha megkapom, azzal csak nyerni fogok, mert a legszerencsétlenebbek közé fogok tartozni. Nem céлом, hogy leprás legyek, de ha mégis így járnék, miközben nem kímélve magam segítek nekik, ajándéknak fogom tekinteni. Damjan de Veuster, a leprások apostola, biztosan Isten utolsó földi ajándékaként kapta meg a leprát. A mi megyénk kórházában a legnagyobb gondoskodásban a leprások részesülnek. Ha nem tudjuk őket meggyógyítani, tovább küldjük őket Kalkuttába.

Nem elég, ha csak ránézünk a leprás emberre. Meg kell őt érinteni. Amikor felkerestük a leprások faluját, hát látni kellett volna az arcukon azt a boldogságot, amit az egészséges ember közeledése jelentett nekik. Senkinek közülünk semmi baja sem lett, mert Isten velünk volt.

Részlet Mario Jurišić A szív apostolai című könyvéből. Kairosz Kiadó, 2001.

A halál bárhol elérhet minket... Kimész az utcára, kocsik, forgalom, rohanás... Hány ember hal meg az utakon? Az embert önzővé teszi, ha a halálra gondol. Ezért, amikor találkozom egy leprással, az jár a fejemben: találkoztam Istennel. Teréz anya is mindig azt mondta a fiatal nővéreknek: „Minden betegben, különösen a leprásokban, Istent nézzétek, Istennek segítsétek benne, és akkor minden rendben lesz”. Akkor nem jön semmiféle nehézség, félelem. Mert míg mások elzavarták a leprásokat, ő magához hívta őket és meggyógyította. Ők azért vannak, hogy meggyógyítsuk őket, és ily módon közelebb jussunk Istenhez.

Nagycsütörtök napján tizenkét falusi embernek, akiket maguk közül kiválasztottak, megmostam a lábát. Ebben az évben eljöttek hozzám: „Tisztelendő úr, mi mindenki előtt meg akarjuk mosni a tisztelendő úr lábát, mert azóta, hogy maga, mint pap, megmosta a lábunkat, nem tudunk aludni”. A következő héten, Húsvét napján, leültem az oltár elé, és ők megmosták a lábamat. Ez egy nagyon szép szokás. Cselekvő szeretet.

Narayan anya elhívott, hogy áldjam meg a viskóját. Meg akart vendégelni, és két tojást készített nekem. Körülöttünk hét gyermek, akik éhes szemekkel néztek hol a tojásokra, hol rám. Ők heten és én a nyolcadik. Mindegyik tojást négyfelé vágtam. Gyomruknak kevés jutott, de szívüknek annál több.

Amikor visszatértem Ausztráliából, ahol egy hónapot töltöttem adományokat gyűjtve a szegényeimnek, szörnyű látvány fogadott. A ciklon végigsöpörte, pusztasággá változtatta megyénket. A Bangladesi-öbölből kiáradt sós víz elöntötte, megsemmisítette a házakat, mezőket, kerteket... Nagyon sok ember elpusztult, hogy az állatokról ne is beszéljünk. Borzalmas bűz terjeng a falvakban. Már a kolera is elkezdte szedni áldozatait.

A kis Susil hozott nekem két és fél kiló rizst. Mondhatni szemenként szedték össze a faluban azok számára, akiket legjobban sújtott a tragédia. Ez az adás csodája. Nincs annál jobb, mintha adni tud az ember.

Eljött hozzám egy mohamedán és ezt mondta: „Jézus nemcsak próféta. Ő Isten is! Mert ha nem lenne Isten, nem tudna erőt adni ezeknek a fiatal nővéreknek, hogy annyit dolgozzanak és mindezt vidáman. Egyszerűen csodálatosak a Szeretet Misszionáriusainak nővérei, élükön Teréz anyával.”

Találkoztam Teréz anyával. Eljött Kalkuttába, hogy szóljon a papnövendékekhez és a papokhoz. Úgy beszélt, ahogy csak ő tud, szívből – szívhez:

„Ti, papok, szívetekből kell, hogy beszéljétek. Nem az a fontos, hogy mennyit adunk, hanem, hogy szeretettel adjuk. Szeretettel kell, hogy forduljatok a szerencsétlenek, leprások, haldoklók, éhezők, alkoholisták, árvák felé. A legszegényebbeket szolgálni, az a boldogság. A gazdagok nem boldogok. Adjunk nekik alkalmat, hogy szolgálják a szegényeket...”

Az ember más lesz Teréz anyával való találkozására után. Az ő egyszerűsége, élő, gyakorlatias hite és szeretete megnyeri, megváltoztatja az embert, s akkor maga is valami szépet akar tenni Istenért.

Amikor a zágrábi érsek, Franjo Kuharić, monsignore Vladimir Stanković és Josip Scheibel atya meglátogattak minket, Teréz anyával a repülőtéren vártuk őket. Nagyon boldogok voltunk. A hordárok mindent gyorsan a kocsira tettek, de amikor fizetni akartunk, azt mondták: „Nem, nem, Teréz anyától soha egy fillért sem fogadunk el. Ő a szegények anyja, a mi anyánk”. Nagyon meghatott ez a Teréz anya iránt érzett szeretet és tisztelet.

Amikor eljöttem Metkovićból, anyám a búcsúnál megcsókolt és megáldott. Többé nem láttam őt. Harmincegy év után csókoltam meg anyám sírját Metkovićban. Sohasem látott engem papként, de az ő csókja bátorított harmincegy éven keresztül Indiában. Egyszer viharba keveredtem. Azt sem tudtam hol vagyok. Nem sokkal előbb halt meg az anyám. Éreztem, hogy fogja a kezem. Biztos vagyok benne, hogy a fia számára ő találta meg a helyes utat.

Radnics Manda fordítása

Látogasson el honlapunkra: www.nemzetisegek.hu